

забражда, ту се разбражда, мъчи се да си свържи главата по касабянски, пъкъ не може.

— Хади, мари Минке, хади мари урсущино, стига си се оглѣдвала, кой знае кое ще сърце да изгоришъ днесъ, хади че осъмнахме, вика Пенчювца, на която сърцето тупа отъ препиране, кога ще да излѣзе на възънъ.

А Минка, пипъ, пипъ, пипне се още прѣдъ оглѣдалото. Нетърпеливата Пенчювца се смѣсти въ колата, която чакаше на пѣтя, а Минка още нѣма.

— Е, ха! азъ до пладниъ васъ нѣма чакамъ тука, азъ ще глѣдамъ по-скоро да се върна и до пладниъ да намѣря още една, двѣ кирии, изрѣмжа киселияъ кираджиниъ и удари конетѣ да вървятъ.

Минка, като чува че колата тръгватъ, оставя сичко, както си е, забѣгва се, пристига колата и се въскачва.

Пенчю и не поглѣжда що има въ къщи, що нѣма, ударя кифаря на пѣтнитѣ си врата и се закрачва пѣшкомъ слѣдъ колата.

Търъ, мъръ, нашитѣ гроздоберци, затѣрятъ се на лозето си, запалватъ огънь, като сичкитѣ хора, и се препичатъ на сръща му. Вече съмнало, и слънцето грѣе. Пенчю не му чака много-много, додѣто женитѣ приготвятъ яденето, той присушава ракиеното шише, прикатурва се на една страна и тамъ загюхва. Пенчювца това и търси. Па и тя има кефъ, похапва, посрѣбва добръ, до развъселяване. Става постила до пѣтеката на лозята, зема при себе си Минка. Изважда Пенчювца отъ джоба си шепа сладкъ сакжсъ, подава на Минка, расцапватъ се и двѣтѣ да дѣвчатъ сакжсъ, и глѣдатъ кой минува, кой заминува.

— Да имаше малко восъкъ, каза Пенчювца, щѣхме да умекчимъ сакжзътъ си. А маръ Минке, дѣто ти дадохъ тая заранъ вощената свѣщъ, да се скопосвашъ на оглѣдалото, да ли не си е скжтала у джоба си?

— Оставихъ я въ къщи, отговори Минка.